

РЕШЕНИЕ

№ 985

гр. София, 28.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ГО I-19 СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Невена Чеуз

при участието на секретаря Светлана Д. Тодорова
като разгледа докладваното от Невена Чеуз Гражданско дело №
20211100114788 по описа за 2021 година

Предявен иск с правно основание чл. 405 ал.1 от КЗ вр. с чл. 384 ал.2 т.2 КЗ вр. с чл. 134 от ЗЗД за сумата 80 933 лв.

Производството е образувано по искова молба на П. Л. Д., чрез процесуалния му представител адв. Р. М. срещу ЗАД „А.“ АД. В същата се твърди, че е сключил на 16.11.2016 г. договор за финансов лизинг с „УниКредит Лизинг“ ЕАД с лизингов обект МПС – марка „Лексус RX 450h Executive Plus“ и рег. № ****. Твърди се, че в изпълнение на лизинговия договор, имуществото предмет на същия е застраховано при ответника по застраховка „Каско“ с клауза „пълно каско“ при застрахователна сума от 80 933 лв. и дължима застрахователна премия от 3 641, 99 лв. Изложени са твърдения в исковата молба, че в срока на договора за застраховка е настъпило застрахователно събитие на 29.05.2020 г., осъществено на АМ „Хемус“, км 383, 700 в посока гр. варна. За пътния инцидент бил съставен констативен протокол, а вследствие на него били получени силни деформация върху купето и ходовата част на автомобила.

По повод заявена претенция пред застрахователя била заведена щета, а автомобилът бил предоставен за оглед. Застрахователят отказал изплащане на застрахователно обезщетение като приел, че причина за ПТП-то е управление на автомобила с несъобразена скорост с наличието на мокра пътна настилка, валеж от дъжд и възможна поява на аквапланинг. Твърди се в исковата молба, че застрахователят приел поведението на водача на лекия автомобил като „груба небрежност“ и на основание чл. 14.5 от ОУ отказал изплащане на обезщетение. В исковата молба са изложени твърдения, че отказът за изплащане на дължимо

застрахователно обезщетение е неоснователен. Твърди се, че въпреки тоталната щета на лекия автомобил, съгласно клаузите на договора за лизинг, ищецът като лизингополучател продължава да изплаща лизинговите вноски за същия, а лизингодателя бездейства по отношение събирането на вземането за застрахователно обезщетение от ответника. Поради което е мотивиран правен интерес от иска и е сезирал съда с искане да осъди ответното дружество да заплати на „УниКредит Лизинг“ ЕАД сумата от 80 933 лв. – застрахователно обезщетение, ведно със законната лихва върху нея, считано от 19.08.2020 г. до окончателното изплащане на задължението.

На основание чл. 26 ал.4 от ГПК като съищец е конституиран „УниКредит Лизинг“ ЕАД, който с нарочно становище от 01.09.2021 г. поддържа заявения иск.

Ответникът ЗАД „А.“ АД, редовно уведомен, оспорва заявеният иск в писмен отговор, депозиран в срока по чл. 131 от ГПК. Претендират се разноски.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите на страните, с оглед разпоредбата на чл. 235, ал. 2 и ал. 3 от ГПК и съобразно приетият по делото доклад, приема за установено от ФАКТИЧЕСКА и ПРАВНА СТРАНА следното:

Страните не са формирали спор, че ищецът и дружеството, конституирано на основание чл. 26 ал.4 от ГПК като съищец са в договорни правоотношения по повод сключен договор за финансов лизинг на ППС. Същото се установява и от съдържанието на представения по делото договор от 16.11.2016 г. с предмет – ползването на лек автомобил - марка „Лексус RX 450h Executive Plus“ срещу насрещното задължение на лизингополучателя да заплаща уговорените лизингови вноски.

Съобразно чл. 13 ал.1 от договора за лизинг, лизингополучателят се е задължил да застрахова имуществото, предмет на договора в полза на лизингодателя по реда на чл. 402 от КЗ.

Не е част от предмета на спора, че на 20.09.2019 г. е сключен договор за комбинирана застраховка „каска“ и „злополуки“ със срок на действие 18.11.2019 г. – 17.11.2020 г. с покрит риск – клауза „П“ – пълно каска със застрахователна сума 80 933 лв. и застрахователна премия от 3 641,99 лв., платима на четири вноски и предмет гореописаното МПС. Тези обстоятелства се установяват и от представената по делото застрахователна полица 0397K6010221285.

Страните не са формирали спор и относно обстоятелството, че на 29.05.2020 г. е осъществено ПТП с участието на лекия автомобил, предмет на договора за лизинг. Това се установява и от представения по делото констативен протокол за ПТП с пострадали лица, изготвен от ОД на МВР – гр. Провадия. Съобразно констатациите на същия, на сочената дата е осъществено ПТП на АМ „Хемус“ км 383, 700 посока гр.

Варна от водача на лек автомобил „Лексус“ с рег. № ****, собственост на „УниКредит Лизинг“ ЕАД. Като причина за ПТП е посочено – „несъобразена скорост с пътните условия /мокра настилка/ губи контрол и се блъска вдясно и се преобръща няколко пъти“. ПТП-то е осъществено в срока на договора за застраховка.

Не е част от предмета на спора и обстоятелството, че застрахователят е уведомен за осъщественото ПТП, което се установява и от представеното по делото заявление за изплащане на обезщетение за вреди от МПС, депозирано пред застрахователя на 01.06.2020 г., по което е налице отказ на застрахователя да изплати обезщетение, установено с писмо изх. № 100-4508/19.08.2020 г., представено по делото.

Договорът за застраховка “Автокаско на МПС” е вид имуществена застраховка, по силата на който застрахователят се задължава да заплати на застрахования обезщетение за имуществени вреди, настъпили в резултат на настъпване на застрахователно събитие.

Съгласно чл. 405, ал. 1 от Кодекса за застраховането при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение в уговорения срок, като срокът не може да бъде по – дълъг от срокът, посочен в чл. 108 ал.1-3 и 5 от КЗ - 15 дни от датата, на която застрахованият е представил на застрахователя всички необходими документи, посочени в нормата на чл. 106 от КЗ. Според чл. 386, ал.2 от КЗ при настъпване на застрахователно събитие застрахователят е длъжен да плати застрахователно обезщетение, което е равно на действително претърпените вреди към деня на настъпване на събитието, освен в случаите на подзастраховане и застраховане по договорена застрахователна стойност.

Не е формиран спор по делото, че са изпълнени условията на чл. 384 ал.1 от КЗ между страните по лизинговия договор.

Съобразно разпоредбата на чл. 384 ал.2 т. 2 КЗ при наличие на договор за финансов лизинг, както и при наличие на тотална щета на лизинговото имущество обезщетението се изплаща на лизингодателя, като застрахователят е длъжен да уведоми изрично и писмено в едномесечен срок от деня на плащането лизингополучателя, като посочи размера на извършеното плащане. Отношенията между страните по договора за лизинг в случаите на пълна загуба на лизинговия обект без правото на собственост върху него да е прехвърлено на лизингополучателя са регламентирани в чл. 15 ал.1 от договора за лизинг, а именно право на застрахователното обезщетение има собственикът лизингодател, който следва да предприеме всички необходими действия за защита на интересите на лизингодателя пред застрахователя, а лизингополучателят е длъжен да продължи редовното плащане на задълженията.

По делото не са ангажирани каквито и да е доказателства, установяващи

предприети активни действия от страна на лизингодателя с оглед разпоредбите на чл. 15 от договора за лизинг.

От заключението на вещото лице по допуснатата съдебно автотехническа експертиза, изготвена от В. К. Д., която съдът кредитира като обективна и компетентно изготвена, се установява, че стойността за възстановяване на констатираните увреждания по лек автомобил „Лексус“ се намират в пряка причинно-следствена връзка с настъпилото ПТП и същата възлиза на сума от 123 553, 54 лв., средната пазарна цена на лек автомобил „Лексус“ към датата на ПТП-то възлиза на сума от 80 369 лв., а стойността на запазените части на автомобила са в размерна 16 877, 49 лв. / 21% от действителната пазарна цена/. Вещото лице е посочило, че максималната скорост на движение на автомобила, при която не би загубил устойчивост за конкретната пътна ситуация е до около 323 км/ч. Вещото лице е посочило, че скоростта на движение на автомобила е била около 130 км/ч с опасна зона за спиране от 157, 01 м. като предотвратимостта на удара се състои в действията на водача върху органите на управление като същият е имал техническата възможност да възприеме пътната обстановка и да управлява със скорост, при която автомобила да не загуби устойчивост и да контролира непрекъснато траекторията на движение.

С оглед заключението на САТЕ, настоящият съдебен състав намира, че лизинговото имущество попада в приложното поле на разпоредбата на чл. 390 ал.2 от КЗ, установяваща параметрите на тотална щета, а именно необходимият ремонт да надвишава 70 на сто от действителната му стойност.

При проведено насрещно доказване ответникът е противопоставил възражение, че не се следва изплащане на застрахователно обезщетение поради проявена груба небрежност от страна на водача на МПС в нарушение на чл. 6 т.1 от ЗДвП, чл. 20 ал.2 от ЗДвП и т. 14.11 от ОУ към договора за застраховка, а в условията на евентуалност е заявил възражение, че ищецът не е изпълнил задължението си по т.50.2, т. 50.3 и т. 50.5 от ОУ към договора за застраховка.

Съобразно разпоредбата на чл. 6 т.1 от ЗДвП участниците в движението съобразяват своето поведение със сигналите на длъжностните лица, упълномощени да регулират или да контролират движението по пътищата, както и със светлинните сигнали, с пътните знаци и с пътната маркировка. За установяване наличието на пътни знаци и маркировка в процесния пътен участък е представена от ответника схема, приложение към договор, сключен между „Автомагистрала Черно море“ и „Алве Консулт“ ЕООД, същата е приета като доказателство по делото като неоспорена от ищеца. От същата е видно, че на км 382+300 м е налична вертикална пътна сигнализация, изразяваща се в налични знаци А15 /Опасност от хлъзгане/, В26 – 70 км /Забранено движение със скорост по-висока от обозначената/, Т14 – сняг и дъжд. Това е потвърдено и от изслушаната по делото САТЕ /отговор на въпрос 8/. В показанията

си свидетеля М. Г. в съдебно заседание от 30.01.2023 г., младши контролър към ОД на МВР, изготвил констативния акт за ПТП заявява, че към датата на ПТП-то за този пътен участък е липсвала каквато и да е вертикална пътна сигнализация /“там няма знаци, впоследствие отскоро има знаци за ограничение на скорост при дъжд от 120 на 100 км/ч, но тогава нямаше“/. Настоящият съдебен състав не кредитира тези показания доколкото същите противоречат на цитираната по-горе схема на вертикалната пътна сигнализация за процесния пътен участък, неоспорена от ищеца. При извършена служебна справка /чрез google maps към октомври 2019 г./ от настоящия съдебен състав с оглед проверка достоверността на показанията, същият констатира наличие на поставена вертикална сигнализация, а именно - описаната по-горе респ. липса на вертикална сигнализация, отменяща забраната, установена от пътен знак В26 към пътния участък, на който е осъществено ПТП-то.

Съобразно правилото на чл. 20 ал.2 от ЗДвП, водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението. Съобразно заключението на вещото лице по САТЕ, произшествието е настъпило на АМ „Хемус“, в светлата част на денонощието, лоши атмосферни условия, мокра пътна настилка. От приложената справка на НИМХ – филиал „Варна“ не се установяват непосредствени валежи с оглед часа на настъпване на ПТП. Съобразно заключението на САТЕ водачът на лекия автомобил се е движил със скорост от 130 км/ч, която значително надвишава разрешената такава от 70 км/ч с оглед мократа пътна настилка и лоши атмосферни условия. Поради което настоящият съдебен състав намира, че с поведението си водача е нарушил разпоредбите на чл. 6 ал.1 от ЗДвП и чл. 20 ал.2 от ЗДвП. Идентичен извод е направен и в заключението на САТЕ, съобразно което водачът е имал техническа възможност да възприеме пътната обстановка и да управлява със скорост, при която автомобила да не загуби устойчивост, поради което настоящият съдебен състав намира, че причина за пътния инцидент са субективните действия на водача. С оглед наведеното възражение на ответната страна за неспазване на т.50.5 от ОУ към застрахователния договор, установяваща стриктно спазване на правилата за движение, съобразно ЗДвП и подзаконовите актове по прилагането му, настоящият съдебен състав намира, че с поведението си водачът на лекия автомобил е допуснал груба небрежност управлявайки същия със скорост значително надвишаваща разрешената такава при неблагоприятни атмосферни условия като със субективните си действия е станал причина за настъпване на пътния инцидент, поради което и с оглед т. 14.5 от ОУ ПТП-то не явява непокрит риск по сключения застрахователен договор, поради

което заявеният иск като неоснователен подлежи на отхвърляне.

При този изход на спора съдът намира, че на ответника се следват разноси в размер на 920 лв.

Воден от горното, СГС, I-19 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявеният от П. Л. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „**** – адв. Р. М. иск с правно основание чл. 405, ал. 1 от КЗ вр. чл. 384 ал.2 т.2 КЗ вр. с чл. 134 от ЗЗД срещу ЗАД „А.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „**** за заплащане на „УниКредит Лизинг“ ЕАД, ЕИК **** на сумата 80 933 лв. – застрахователно обезщетение в резултат на ПТП, настъпило на 29.05.2020 г. на АМ“Хемус“ като неоснователен.

ОСЪЖДА П. Л. Д., ЕГН *****, със съдебен адрес: гр. София, ул. „**** – адв. Р. М. на основание чл. 78 ал.3 от ГПК да заплати на ЗАД „А.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „**** сумата от 920 лв. – съдебни разноси.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от съобщението до страните пред САС.

Съдия при Софийски градски съд: _____